

[Marianne Jelved]

ske kort igen – og det kan besvares med ja eller nej: Mener Venstre, at vi kan spare os ud af problemet med statsunderskud og arbejdsløshed?

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Lykketoft, at rent faktisk var det jo ikke regeringen, der løb fra skattesænkningen. Socialdemokratiet gik jo også ind for, at man skulle fjerne 6 pct.-skatten; det havde de jo en fin valgannonce om før valget for 2 år siden – jeg tror, det var den 12. december. Så jeg går ud fra, at de havde samme opfattelse, altså at de gerne ville fjerne 6 pct.-skatten. Det var i det mindste regeringens ønske, og hvis vi havde kunnet få flertal for det, ville vi have gennemført det. Men det kunne vi ikke få, for det, Socialdemokratiet forud for valget havde givet udtryk for, stod de ikke ved, da valget var ovre. Det er bl.a. årsagen til, at vi ikke kunne gennemføre det.

Ja, sådan er det jo. Når man indgår et forlig, må man selvfølgelig både give og tage. Vi har det jo ikke ligesom SF, der tror, at de bare skal tage; når de skal give, forlader de forhandlingerne. Så vil de ikke deltage længere, eller kan ikke længere, fordi de ikke vil stemme for finansloven.

Så vil jeg sige til fru Marianne Jelved, som spørger, om vi tror, at vi kan spare os ud af det: Nej, det tror vi ikke. Vi tror ikke, at vi kan spare os ud af det. Det mener jeg heller ikke at vi har forsøgt at lægge op til. Vi mener bare, at vi skal føre en politik, der gør det muligt at få sænket omkostningerne og renterne for erhvervslivet. Det er derved, vi kan få skabt nogle sunde og naturlige arbejdspladser, og det er det, vi har behov for.

Vi tror selvfølgelig ikke på, at det, at vi sparer nogle millioner kroner på de offentlige budgetter, kan redde det hele. Det kan det ikke, men det er et af midlerne til, at vi kan få vores udgifter ned, og det er det, der er nødvendigt for dansk erhvervsliv.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Det er altid meget spændende at diskutere med hr. Svend Heiselberg, for man ved aldrig, hvor diskussionen går hen. Man spørger i vest og får svar i øst.

Nu begyndte hr. Svend Heiselberg pludselig at interessere sig for, hvad der er foregået i tidligere debatter om nedsættelse af skatterne, eller hvad det nu handlede om, selv om ingen har været inde på det. Men for at hr. Svend Heiselbergs påstand ikke skal få lov til at stå uimodsagt, vil jeg gerne sige, at Socialdemokratiet efter valget i 1990 faktisk vedstod det, vi havde sagt før valget. Hr. Svend Heiselberg vil kunne få det bekræftet, hvis han slår tilbage i Folketingets forhandlinger, hvor jeg som ordfører for Socialdemokratiet på det pågældende forslag klart bekræftede, at vi vedstod, hvad vi havde sagt forud for valget.

Men problemet var efter valget som før valget, at partiet Venstre ønskede at holde hånden over spekulanterne og fusentasterne og ikke ville være med til at gennemføre en effektiv beskatning, som kunne bruges til bl.a. at lave omlægninger i forhold til 6 pct.-skatten.

Derfor fik vi valget. Derfor kom der ingenting ud af forhandlingerne efter valget. Og jeg tror ikke, det er helt forkert at sætte den adresse meget præcist ikke engang på regeringen, men på partiet Venstre.

Formanden:

Hr. Duetoft har ordet for en kort bemærkning, og så skal vi til at tænke på de næste ordførere.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg forstår stadig væk ikke, hvad hr. Svend Heiselberg siger. Bl.a. husker jeg da en skatteomlægning, som regeringen foreslog for et par år siden, hvor det var erhvervslivet, der kom til at bidrage til nedsættelsen af personskatten; men det kan vi tage en diskussion om på et andet tidspunkt.

Det, jeg blot ville spørge hr. Svend Heiselberg om, var bemærkningen om, at Venstres politik var at lette omkostningerne og belastningen af erhvervslivet. Hvordan passer det så til, at erhvervslivet efter regeringens plan skulle til at betale en tredjedel af dagpengeudgifterne? Hvem skulle erhvervslivet hente de penge hos? Vel ikke ved sætte prisen på varerne op, for det kan man vel ikke på et tidspunkt, hvor der skal være øget konkurrence? Man forestillede sig vel heller ikke lige, at erhvervslivet skulle gå ud og bede lønmodtagerne om at